

Победа опозиције на изборима у Црној Гори само је још једна потврда да је точак историје, под којим је до јуче мрвљен српски народ, променио смер. Званични Београд још одбија да у то поверује. Последица су понижења и промашаји у Вашингтону и Бриселу.

Када су се покренуле мошти Светог Василија и када су стигле у Никшић, праћене свештеницима и народом решеним да коначно, уз свог Светитеља, иде до краја, било је јасно да се нешто велико одломало и да се сада, са црногорског и херцеговачког крша, ваља према нама. Људи су осетили да се ово зло неће зауставити док нас потпуно не поништи, да сада морају да бране своје светиње, свој последњи ров, своју Цркву и кућу, сам смисао своје личне и породичне, националне, хришћанске, људске егзистенције, оно што надраста и наткриљује сваки појединачни страх и прорачун. Зато су, понајвише, певали песме о Косову. Страх, који од 1945. окува Црну Гору, нетрагом је нестао.

Покрет је водила Црква и носили су га Срби. Али, сви су били добродошли. Огроман број учесника дао је литијама демократски, плебисцитарни легитимитет; брзо се разумело да је ту била реч о основним људским правима на слободно исповедање вере и имовину; одбрана хришћанских светиња и вредности, од почетка се видело, упркос ћутању западних медија, схваћена је као део ширих идентитетских преиспитивања у ЕУ, Русији, САД и целом свету.

